

ERIC GADD

”Jag behövde ha kontroll”

Soulkungen Eric Gadd har alltid varit rädd för känslor och dragit sig undan. Samtidigt har han varit en spelevink som velat synas och höras. Efter att ha försökt balansera de olika sidorna har han bestämt sig för att släppa kontrollen.

– När jag väl vågar känna så kan det vara befriande, för det är inte så farligt.

Text: **Magda Gad** Foto: **Maria Östlin**
Tack till Håkan Ström på Barber & Books.

Fakta

Namn: Eric Gadd (heter egentligen Carl Erik Gudmund Sojdelius).

Ålder: 48.

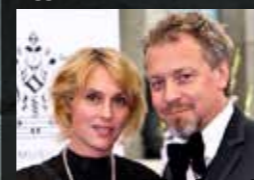
Yrke: Artist och låtskrivare.

Bor: Stockholm.

Familj: Gift med Cornelia Sojdelius, som han varit ihop med i 30 år, alltså sedan han var 18 år. ”Jag är fortfarande kär i henne och hon är min bästa vän”. Dottern Leonora, 7.

Bakgrund: En av de starkaste profilerna på den svenska soulscenen. Vann under 90-talet tre Grammisar i kategorin Årets artist. Blev åtta i Melodifestivalen 2013.

Aktuell: Sommarturné med Diggloo.

Gifte sig med ungdomskärleken.

En kväll när han är 13 år gammal förstår han det – han måste bli känd. Namnet Eric Gadd är inte uppfunnet ännu. Han heter Erik Sojdelius och hans grupp är förband till Ebba Grön. Frontmannen Joakim Thåströms utstrålning fascinerar honom. Den är fantastisk, som Princes. Han känner att det är det han vill uppnå. Stå på en scen. Förmedla något. Ha karisma.

Efter spelningen kommer en lite äldre, tuffare tjej fram till honom och säger att hans band var bättre än Ebba Grön.

Det hade han aldrig hört förut. Att han skulle vara bra på något.

– Det fastnar ju verkligen på ett barn, när man får höra att man är bra.

Du var 13 år och hade inte fått höra det tidigare?

– Kanske hade jag inte heller hittat något som jag var bra på.

Och för att fortsätta få bekräftelse – då behövde han bli känd.

I år firar killen med en dröm ett kvarts sekel som artist. Vi hänger på Södermalm bland gränder och kullerstenar. Eric Gadd i vit skjorta, kavaj med blanka slag, ska-

teboardskor och en longboard. Han bodde inte så långt härifrån i 20-årsåldern, nu ligger hemadressen på Östermalm.

– Jag gillar att bo där det finns restauranger med vita dukar, förklarar han.

I kväll ska han göra det som får honom att må som bäst. Ta god tid på sig att laga middag. Dricka gott vin. Med fru och vänner.

– Det blir kubanskt med stora, svindyra, ekologiska räkor som jag ska grilla och så gör jag en gambassallad med papaya och korianderpesto och en risotto.

Precis när han räknar upp ingredienserna kommer det fram en tiggare.

– Nu känns det ju lite så där att berätta vad man mår som bäst av, säger han med nedslagen blick.

Ytterligheterna finns där. Snobism och ödmjukhet. Kaxighet och blyghet.

– Jag har alltid varit både lite av en ensamvarg och spelevink. Det är sidor som jag hela tiden har försökt balansera.

Han ler försiktigt:

– Nu undersöker jag hur långt jag kan gå som spelevink.

FEMINIST. Eric Gadd är feminist, han tycker det är självklart att alla människor ska ha samma rättigheter. Hans kvinnliga förebilder är Kate Bush, Joni Mitchell, Lori Anderson, Aretha Franklin och Laleh.

I HETLUFTEN. Stolt grammisvinnare 1994. "Jag är nog lite sucker för att få medaljer och priser", säger Eric Gadd.

4x senast jag...

1...grät: "I går kväll när jag tittade på en tv-serie. Jag gråter otroligt lätt."

2...kände lyckorus: "I går kväll när jag skejtade ner till ett första möte med en människa som jag inte träffat förut. Jag kände farten på brädan och att det var kul och spännande att möta en ny person."

3...hade prestationsångest: "Det har jag titt som tätt, det var nog i morse på *Nyhetsmorgon*. Det är stressande att gå in där och göra något bra på tio minuter."

4...gav bort en present: "På min frus pappas 70-årskalas, jag gav honom en del i en cykel."

Det kan vara svårt att komma ihåg, att **det känns skönt** att känna

Eric Gadds historia börjar i Visby. Uppväxten är trygg, han får vara ute och leka mycket själv, gå ensam till kiosken. Mamma bestämmer vad han ska ha på sig, hon lägger fram rutiga skjortor, flugor, västar, utsvängda manchesterbyxor. Inför terminsstarten i fjärde klass kastas den välklädda pojken framåt i tiden. Familjen flyttar till Vallentuna norr om Stockholm – ett samhälle långt modernare än Visby.

– Jag kände mig jätteannorlunda, och det var jag naturligtvis, det var som att jag var två generationer tillbaka. Det var ju så stor skillnad då mellan hur man klär sig i landet och i stan.

I fyran och femman blir han väldigt mobbad.

– Det var klassisk utfrysning, men jag fick också stryk några gånger. Jag har läbbiga minnen av att bli runtknuffad i en cirkel.

Han säger lugnt:
– Jag kom till Vallentuna som väldigt oskuldsfull och glad – och

hamnade i cynismen. Det var chockartat faktiskt. Med barn räcker det ju att ha fel skor på sig, och jag var ju så otroligt annorlunda.

I vuxen ålder är det som att cirkeln har slutits. Han bär klassiska kläder med stolthet. Tidigare i dag var han hos barberaren på Östgötagatan, som ansar skägg. Nu sitter vi på innekrogen Nytorget 6 och äter kalvtartar. Vi delar bord med en annan matgäst, men det gör inget, han har inga problem med att prata öppet om det som varit.

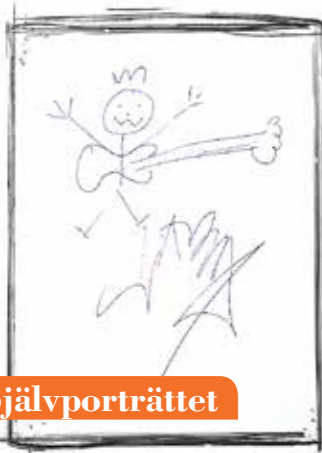
Han tar mig tillbaka till 1970-talet igen. I skolan går det dåligt. Låttexter kan han lära sig, men han kan inte hålla koncentrationen om något känns ointressant. Kan inte sitta still, inte hålla fokus. Hade det varit i nutid tror han att en bokstavsdiagnos hade legat nära till hands, då fick han lösa problemen på egen hand.
– Jag ristade in ett bandnamn i bänken och blev genast mer intressant, lite mer ligist. Till slut var det någon som blev nyfiken och frågade: "Ja, men kan man få höra det där bandet då?"
Han sätter ihop ett med de an-

dra mobbade i klassen. Övertalar mamma att köpa en ny garderob på Gul & Blå. Rockmusik och balla kläder. Vänder allt över en natt.
Jag frågar vad han ville uppnå. Han lägger ifrån sig besticken.
– Just i den stunden handlade det nog om att bli populär och få tjejer. Men jag tror i retrospektiv att jag även sökte något annat, något som är svårt att definiera. Det har med att stå på scen att göra, och den magi som kan uppstå där. Den extrema närvarokänslan när två plus två inte blir fyra – ut-

an fyratusen. Jag ville få vara med om det.
Han fortsätter:
– Så det var inte bara ren fåfänga, även om den var stark. Inträdet i ungdomen, få tjejer, bli poppis, göra revansch. Jag tror att varje artisteri måste innehålla fåfänga och lite narcissism. Men med åren har det kommit att handla om en stark kärlek till musiken. Tonerna och rytmerna ger något nästan drogartat, något som jag behöver.
Många artister som är blyga i vardagen säger att de får bra

självförtroende när de stiger upp på scenen. Är det så för dig?
– Precis så är det.
Under 1990-talet skördar han sina största framgångar, släpper album som *Do you believe in Gadd?* och *The right way*. Koras till Sveriges soulkung, ligger etta på topplistan. När han får veta det känner han ingenting.
– Från början hade jag en otroligt hög ambitionsnivå och inte lika hög kunskapsnivå, jag var en sådan som gapade efter mycket. Sedan kom en lång period när jag blev väldigt perfektionistisk, jag

behövde ha kontroll för att täcka upp att självförtroendet var större än självkänslan. Det var också ett slags skydd mot känslor, jag gömde mig i att sitta ensam på kammaren och fördjupa mig.
Vad är farligt med att känna saker?
– Det har med att göra att man är rädd för hur man ska hantera känslorna. När jag väl vågar känna så kan det vara befriande, för det är inte så farligt. Men det kan vara svårt att komma ihåg, att det känns skönt att känna. Jag kan fortfarande sträva emot.
Han beskriver sig som en per-

Självporträttet

“Det här är spelevinkeln Eric Gadd. Det är inte Erik Sojdelius.”

3x favoritlåtar

Albumet med Gadds favoritlåt.

1 Dont stop 'til you get enough av Michael Jackson.

2 Wuthering heights av Kate Bush.

3 För Alina av Arvo Pärt.

Foto: MATS LUNDOVIST

son som haft många nojor. Flygrädsla, spindelskräck, dubbelkollat om han har låst dörren, stängt av spisen.

– Samtidigt har jag ju varit den här spelevinken också, och det har gått bra. Jag har haft mycket av både rädsla och mod. Någon har sagt det, att är man inte rädd så krävs det ju inget mod. Jag har hela tiden utsatt mig, skapat grejer och visat upp det, trots att det varit skitläskigt.

Vad betydde det för dig att du vann Grammisar?

– Det kunde jag faktiskt ta till mig. Jag blev skitglad. Det beror nog på att jag hade så usla betyg i skolan, ettor och streck. Så jag är nog lite sucker för att få medaljer och priser.

I uppväxthemet är det bara utbildning som räknas. Pappa: Domare, senare kanslichef för jordbruksutskottet. Mamma: Arkivarie på Historiska museet.

– De köpte en bas till mig och det betydde mycket, men de ansåg att det var fel väg att gå, att musik inte var något man skulle ha som yrke.

Under resans gång blir de stolta över honom. Erik Sojdelius tar sin mammas släktnamn – artisen Eric Gadd uppstår. Har några av sina starkaste lyckorus runt fyrtiden på natten i turnébussen när alla andra sover och han ser vägen svisca förbi.

– Det var en lycka över att vara ute på turné, att jag hade kommit dit jag ville vara.

Men med tiden tappar han allt mer av det spontana. Det är inte längre lika roligt att sitta ensam i studion i 14 timmar.

– Jag frågade mig: ”Hur kan jag gå vidare?” Jo, det blir roligare om jag inte gör det lika perfekt. Jag var redo för det, jag längtade efter att släppa kontrollen. Så jag bestämde mig för att våga det.

2013 tävlar han i *Melodifestivalen*. I sommar turnerar han med Diggiloo. Han är mer närvarande när han uppträder, både när det går bra och när det inte går bra.

Hur är ditt självförtroende i dag?

– Ganska stadigt. Medelbetyg. **Och självkänslan?**

– Också ganska stadig. De förhåller sig bra till varandra. Tidi-

gare visste jag inte ens skillnaden, men i dag tycker jag många gånger bra om mig själv. Det växlar givetvis beroende på vilka situationer jag sätter mig i. Det är inte ”rock solid”. Men det får godkänt.

Det är sällan jag får sådana

insiktsfulla svar. Jag vet att han har gått i terapi och frågar hur länge.

– Nästan 18 år. Det har utvecklats till något slags mentor-skap, jag har haft samma terapeut hela tiden.

Vad har det gett dig?

– Jättemycket. Dels har det hjälpt mig genom nojor, man börjar reda ut något och – oj, plötsligt så är flygrädslan borta. Dels handlar det om att genomlysa massa områden som man inte har genomlyst. Till slut handlar det om någon slags awareness, att veta vad som pågår. Jag är i grunden rätt dålig på det, att veta vad jag känner, om jag är arg eller ledsen eller vad jag är. Man skaffar sig en emotionell karta, det är otroligt nyttigt och användbart.

Hur självfixerad är du i dag?

– Min dotter har gjort mig mindre självfixerad. Men jag har min beskärda del och jag tycker inte alls om det. Man mår inte bra av det, det är en ynnest när man får släppa och glömma sig själv. Jag längtar efter att hämta min dotter från skolan för då slipper jag mig själv.

Det gör han också när han försvinner in i musiken. Och han har ännu en dröm – att få överraska sig själv igen. Att skriva den perfekta låten.

– Tänk om jag kunde skriva en *How can you mend a broken heart*.

Vad skulle hända då?

– Exakt, vad ska hända då. Prylen är att jag inte vet vad som ska hända då, men när jag gjorde *Do you believe in Gadd?*-skivan, så överraskade den mig. Jag lyssnade

på den och tänkte att shit, det här tycker till och med jag är bra. Och det var så häftigt, så det blir kvar som en evig morot.

Killen Erik Sojdelius blev mobbad. Hade svårt att känna. Eric Gadd ryckte in och viftade med armarna och fick uppmärksamhet.

I dag vet han inte riktigt vad det är för skillnad på dem.

– Eric Gadd har fått ta rollen av spelevinken och Erik Sojdelius är ensamvargen. Men det stämmer inte riktigt ändå för samtidigt har Eric Gadd perfektionsnojan.

Han funderar.

– Jag håller fortfarande på och bollar och får inte riktigt ihop det.

Min dotter har gjort mig mindre självfixerad

Till sist tänker Magda:

Hur lugnt och skönt det är att umgås med en sådan genomterapeutad människa som Eric Gadd. Jag hade gärna suttit med honom många timmar till.

Följ oss på Instagram! @aftonbladetsondag

KNAGGLIGT. Eric Gadd rullar ned för Södermalms kullerstensbelagda gator. Han ska hem till Östermalm för att laga mat till sin fru och några vänner.